

'DISIST' brengt Benjamin Verdonck weer naar het midden van het podium Inventaris van de wereld als een spel

BRUSSEL ● Spelen, dat is wat Benjamin Verdonck doet. Vaak, meestal, vermoedelijk nog het liefst van al alleen. In de stilte van zijn atelier, hoog boven de drukte van een stad, of zoals dit keer: in het midden van een podium. In **DISIST** speelt een mens zijn spel. Ongereemd, ongestoord, ongertijd, ongeteerd.

DOOR STJAN DIERCKX

Alles wordt stil op een zwarte, naakte Bouhascène. Witte neoonlampen springen af en toe hoorbaar aan of uit. Een jongeman loopt wat te schatrelen tussen de lijnen van een tennisveld zonder net. Hij is alleen. Ik denk: hij is een kind dat op zijn kamer zit. Op een rommelzolder. In een schatrenkelder, op zijn eigen verdieping. Op een plek waar niemand anders lijkt te komen.

In een zelfbedacht niemandslandje trekt hij onzichtbare grenzen, dicteert hij ongeschreven wetten. Tussen kussens, stoelen, planken, boeken, platte voetballen, hangende en liggende trekkouwytjes, tussen vellen papier, propjes aluminiumfolie, lege groentebakken en schragen, meerdere schragen in meerdere maten, nodigt hij de mens uit om eventjes te gaan zitten. Om te kijken en te luisteren naar alles wat hem bezighoudt.

Hij tovert een dood vogeltje tevoorschijn, rangschikt een alfabet van merknamen, somt met enige trots de wezens op waarin hij zich kan veranderen. Hij bouwt een hindemissenparcours, gaat plat op zijn gezicht, veert met verduhbaldje energie weer op. Hij stelt vervelende vragen uit een boek, geeft alle antwoorden uit een ander boek. Hij zingt een vergeten hitje over de eeuwige jeugd, vindt de leeuw tussendoor een overroepen beest, zeker ten opzichte van de dwergpincher.

Hij holt van links naar rechts, geleid en afgeleid door alle prikkels op zijn pad. Hij vertelt verhalen over vogels die vierkante eieren leggen, over een man die maar bleef krimpen. Af en toe wordt het stil, verdraakt

de jongen in eigen concentratie. Dan bouwt hij een huisje op afstandsbediening, of laat hij zorgvuldig een scheepje zinken.

Benjamin Verdonck beschrijft, citeert, inventariseert de wereld waar hij in rondloft, huppelt, struikelt, dans, verstilt, verlicht, verzwart. Door vriend noch vijand gestoord, gaat hij rusteloos aan de slag met alles en met niets. *DISIST*'s een aaneengeregen ode aan eigen verbeelding. Alles is spel. Soms vrolijk en argeloos met allebei de handen, maar al even vaak boos en geagiteerd, met woorden op scherp. Soms vermoed ik een vervaarboosd kind, soms een trippend genie, high van de overdosis zinloze kennis en wetenschap.

Met deze voorstelling wilde Verdonck iets vertellen in een taal die het hart verstaat. Het hoofd schiet hier schielijk tekort, zoveel is duidelijk. Wie in staat is om het eigen den-

**Wie zich een uur lang
gewillig in het zog
van Verdonck mee
laat glijden, krijgt
een geschenkje**

ken eventjes los te laten, om een dik uur lang gewillig in het zog van Verdonck's verbeelding mee te glijden, krijgt een geschenkje.

DISIST's een hoekig springend reisje door de logica van het gevoel. Een blinde sporten-tocht op snelheid. Een associatief klankdicht zonder handleiding. Een chaotisch avontuur vol risico. Een ervaring die niet perse begrepen hoeft te worden. Een van begin tot einde fascinerende toneelvoorstelling die niet dramaturgisch verantwoord werd opgebouwd, maar spelenderwijs werd uitgevonden. Een teveel om op te noemen. Een aanrader.

i *DISIST* nog tot 25 november in KVS, daarna op reis.
Tickets en info: www.kvs.be

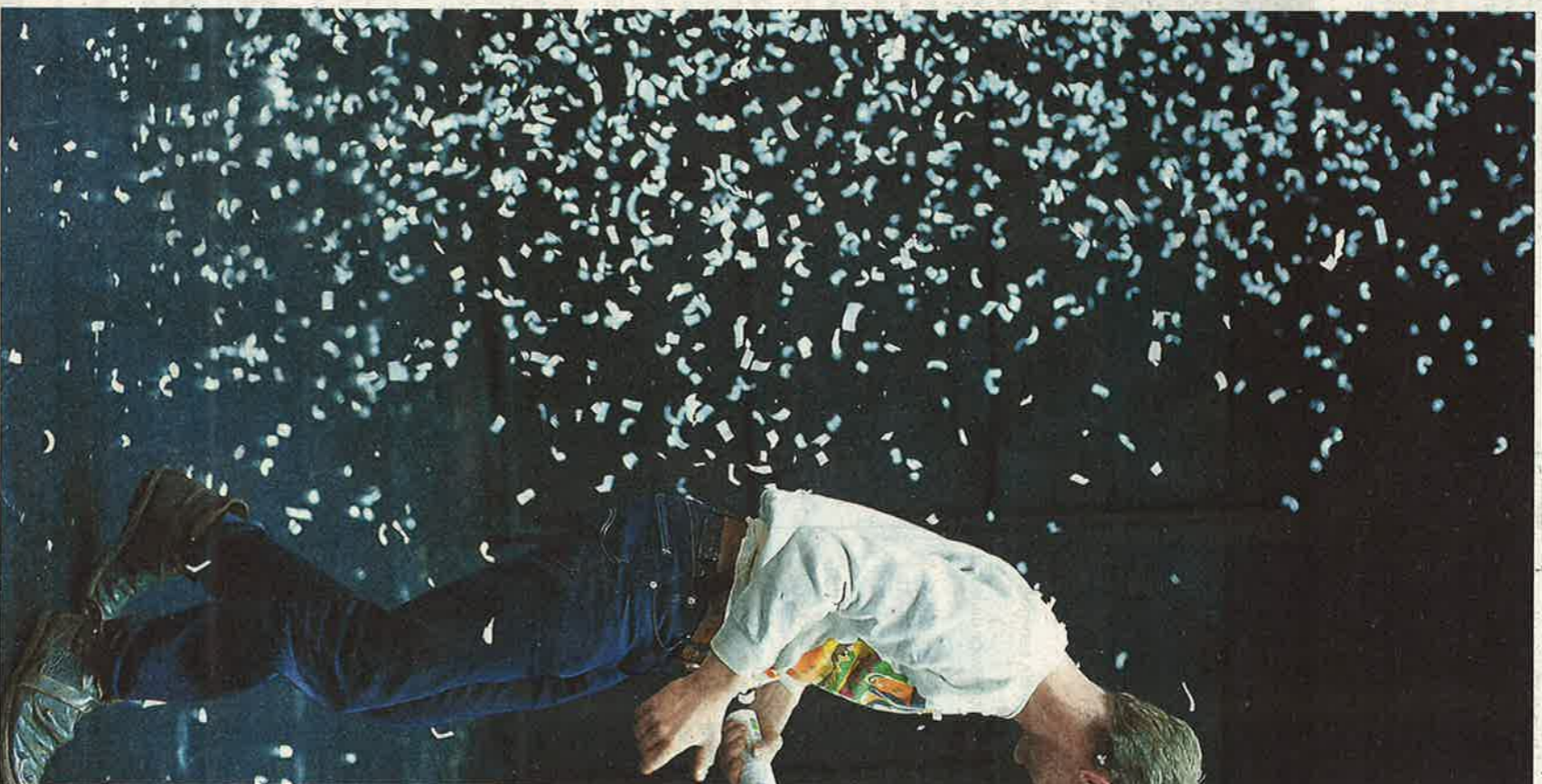

FOTO KOEN BROOS

■ *DISIST* is een aaneengeregen ode aan de eigen verbeelding. Alles is spel.